

[Kirkeministeren]

hvervs erfaring kan være væsentlig for bestridelse af en præstestilling.

Bestemmelsen var inspireret af en lignende bestemmelse, som havde været gældende fra 1922 til 1941. Den dagældende bestemmelse omfattede kun personer med afsluttende uddannelse ved universitetet, men svarede i øvrigt til den nugældende »akademikerparagraf«. Bestemmelsen blev kun brugt i ét eneste tilfælde og blev derfor ophævet i 1941 som upraktisk.

Med denne baggrund tør det hævdes, at det ved bestemmelsens genoptagelse i loven i 1962 var forudsat, at der kun ville blive tale om et højst begrænset antal personer, som kunne tænke sig at benytte sig af hjemmelen. Dette fandt også mere eller mindre direkte udtryk i forskellige ordførertaler ved lovforslagets 1. behandling.

»Akademikerparagraffen« virkede i mange år uproblematisk. I tresserne blev der i gennemsnit givet lidt over én tilladelse årlig. I løbet af halvfjerdserne steg antallet af tilladelser til 8 årlig. Siden 1980 er der sket en så afgørende stigning, at forholdet måtte påkalde sig opmærksomhed. I de fire år er der nemlig givet godt 18 tilladelser årlig i gennemsnit, og tallet er stadig stigende. I 1984 var antallet således 22 – svarende til godt en tredjedel af folkekirkens årlige behov for tilgang af nye præster. Denne udvikling må siges at have været helt uforudset ved bestemmelsens tilblivelse.

Der er også fra en helt anden synsvinkel rejst spørgsmål om rimeligheden af den fortrinsstilling, som bestemmelsen i § 2, stk. 1, nr. 3, giver personer med afsluttende prøve fra en højere læreanstalt fremfor personer med et andet uddannelsesforløb. Det er naturligt at stille dette spørgsmål i betragtning af de mange præster, som folkekirken har fået i perioden 1971 til 1981 i medfør af den tidsbegrænsede lov af 17. marts 1971 om afhjælpning af præstemangelen. Denne lov tog særligt sigte på seminarieuddannede lærere og personer med tilsvarende grundviden.

Alle forhold taget i betragtning trænger loven om adgang til præsteembeder til en nyvurdering.

I bemærkningerne har jeg udførligt redegjort for de initiativer, der er taget hertil siden 1980. Der er udført et stort og påskønnelsesværdigt arbejde, men nogen endelig løsning tegner sig endnu ikke. Et udvalgsar-

bejde til at samle alle trådene vil derfor være ønskeligt.

Når jeg nu i det foreliggende lovforslag foreslår § 2, stk. 1, nr. 3 – den såkaldte »akademikerparagraf« – ophævet, er der ikke tale om nogen stillingtagen fra min side til en endelig løsning af problemerne vedrørende loven. Det er alene lovforslagets hensigt at standse en uforudset udvikling, der indeholder risiko for en skævhed i uddannelsesmønstret i folkekirken.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal meddele, at det som nr. 1 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. S 539), der er stillet af Rønholt (KF) til landbrugsministeren, og de som nr. 3 og 4 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. S 544 og S 552), der er stillet af Tinning (VS) til ministeren for kulturelle anliggender, efter ønske fra spørgerne udgår til skriftlig besvarelse.

Vi går herefter til det som nr. 2 opførte spørgsmål.

Spm. nr. S 540

2) Til boligministeren af:

Albrechtsen (VS):

»Vil ministeren straks tage initiativ til en revision af den nye huslejetilskudsordning for kollegierne, der har vist sig at have de mest urimelige og uigennemtænkte virkninger?«

Skriftlig begrundelse

Boligministerens oversigt over virkningerne af den nye kollegiehuslejeordning, der blev gennemført i foråret 1984, viser, at ordningen har de mest urimelige og uigennemtænkte virkninger, som folketinget og boligudvalget ikke i foråret 1984 havde nogen muligheder for at forudse på baggrund af de særdeles tynde – ja, faktisk vildledende – besvarelser, som ministeren kom med.